

străine de tot ceea ce privește sinele nostru.

O oră de rugăciune la miezul nopții are mai multă energie decât zece ore de rugăciune făcută ziua. Însă orele și zilele celui ce nu folosește aceste ceasuri din noapte sunt, de obicei, neroditoare. Dormi la miezul nopții? Viața îți va fi întotdeauna o viață fără vlagă. Ființa ți se slăbănogeste atunci când nu ești stăpânul nopții tale, pentru că nu poți să primești Duhul. [...] La miezul nopții priveghează și Biserica și luptă cu demonii, pentru că atunci demonii îi ispitesc pe oameni și îi înșală, ducându-i la petreceri sau la crime. În aceste ore suferă bolnavii, păcătoșii se chinuiesc. În aceste ore, care sunt ceasuri de isihie, Sfântul Duh îl luminează pe om, iar lui Dumnezeu îi place să-și găsească făptura și să-i vorbească. Atunci poate ajunge cineva biruitor. [...] Așa că scoală-te și tu cu o oră înainte de miezul nopții, sau măcar după, și folosește aceste ceasuri! O să vezi că Dumnezeu e ușor de prins, că e simțitor. De obicei, ne plângem că Dumnezeu este aspru, că îi strigăm și nu ne răspunde. Însă Dumnezeu este mai simțitor și decât cea mai sensibilă făptură de pe pământ. Dar are și El orele Lui, „până ce putem spune

astăzi” (Evr. 3, 13), în care poți să-l vorbești. Trebuie să cunoști „toanele” lui Dumnezeu. Și Dumnezeu are această „toană”: să vorbească omului la miezul nopții. Dacă-L cauți atunci, apoi în orice clipă îl vrei, o să-L ai la îndemână. Dacă nu-L cauți atunci, n-o să-L ai la îndemână aproape niciodată. Vei avea, poate, unele clipe pline de dulceață, unele întâmplări frumoase în viață, uneori gânduri frumoase, dar nu-L vei avea pe Dumnezeu. Dumnezeu Se înfățișează fiilor Săi la miezul nopții. Atunci stăpânește Dumnezeu peste sfinți. Atunci jertfelnicul ceresc aduce arderea de tot, iar sfinții simt comuniunea cu credincioșii și îi așteaptă să se desăvârșească împreună cu ei. De aceea, Biserica noastră nu a încetat să folosească vremea de la miezul nopții. A alcătuit slujba Miezonopticii și a legat toate slujbele de miezul nopții. Viața celui care fructifică miezul nopții devine foarte ușoară. Iar Dumnezeu, Dumnezeul cel sensibil, te poate întâlni și nu te lasă să te ostenești în zadar, așa cum ți se pare ție.

Sursa: Arhimandritul Emilianos Simonopetritul, „Cuvânt despre ascultare și priveghere”, Editura Sfântul Nectarie, Arad, 2011

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
www.sfantul-ilie.ro

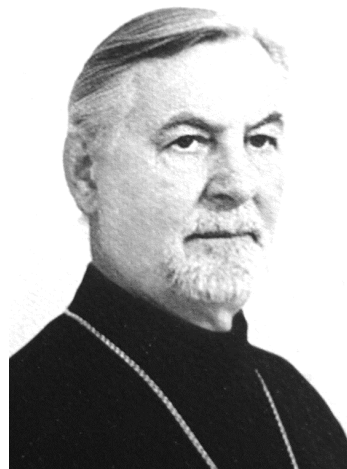

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.

(Matei 10, 22)

♦ Nr. 130 / 2 august 2015 ♦

PĂRINTELE
ALEXANDER SCHMEMANN
COPIII ȘI BISERICA

În interesul slujbelor este fundația pe care noi ar trebui să construim educația copiilor noștri. Când părinții se îngrijorează deoarece copiii lor vor obosi din cauza slujbelor lungi și le pare rău pentru ei, exprimă, de fapt, subconștient, preocuparea lor nu pentru copii, ci pentru ei înșiși. Copiii pătrund mai ușor decât adulții în lumea ritualului, a simbolismului liturgic.

Ei simt și apreciază atmosfera slujbelor Bisericii noastre. Experiența sfințeniei, împlinirea pe care ne-o oferă întâlnirea cu acel Cineva care este mai presus de viața de zi cu zi, acel mysterium tremendum care este temeiul religiei și centrul slujbelor noastre

În general, copiilor le place să participe la slujbele Bisericii și această atracție instinctivă pentru și

este mai accesibil copiilor noștri decât nouă. „Dacă nu veți fi precum copiii...” (Matei 18:3). Aceste cuvinte exprimă receptivitatea, deschiderea minții, naturalețea pe care le pierdem pe măsură ce creștem și devenim adulți.

Câți oameni și-au devotat întreaga viață slujirii lui Dumnezeu și s-au consacrat Bisericii pentru că au păstrat dragostea pentru casa slujirii și a bucuriei experienței liturgice primite în copilărie! De aceea, prima datorie a părinților și a educatorilor este aceea de „a-i lăsa și de a nu-i opri” (Matei 19:14) să vină la Biserică. Copiii ar trebui să asculte Cuvântul lui Dumnezeu în Biserică mai presus decât în oricare alt loc. Într-o sală de clasă cuvântul este greu de înțeles, rămâne abstract, dar în biserică este în elementul său. În copilărie avem capacitatea de a înțelege nu intelectual, ci cu toată ființa și, de aceea, nu este altă bucurie mai mare pe pământ decât aceea de a fi în Biserică, de a participa la slujbele Bisericii, de a respira mireasma Împărăției Cerurilor, care este „bucuria și pacea în Duhul Sfânt”.

Prezența în Biserică ar trebui completată, încă din perioada timpurie a copilăriei, de atmosfera de acasă, care precede și

prelungeste atmosfera Bisericii. Să luăm ca exemplu duminica dimineată. Cum poate un copil să simtă sfințenia acelei dimineți și a ceea ce va vedea în Biserică dacă în casă se aude doar zgomotul radioului și al televizorului, părinții fumează și citesc ziarele și, în general, domnește o atmosferă străină de Dumnezeu? Participarea la slujbele Bisericii ar trebui precedată de cultivarea simțului solemnității, al liniștii.

Lumina candelor dinaintea icoanelor, citirea pericopelor evanghelice, curățarea și împrospătarea hainelor, camerele îmbrăcate în sărbătoare – adesea părinții nu realizează cum toate aceste lucruri modelează conștiința religioasă a copilului, lasă o amprentă pe care nicio suferință, niciun necaz nu o va putea șterge. În ajunul zilelor de duminică și al sărbătorilor Bisericii, în timpul Postului, în acele zile în care ne pregătim de Spovedanie și de Împărtășanie, casa trebuie să întruchieze Biserica, trebuie să fie iluminată de lumina pe care o aducem de la slujbă.

Sursa: www.schmemann.org

ARHIMANDRITUL EMILIANOS SIMONOPETRUL POVEȚE DUHOVNICEȘTI

Să-L vârm pe Dumnezeu înlăuntrul nostru. Să nu ne intereseze ce face celălalt. Când ne uităm ce face celălalt, greșim în toate. Dar nu numai noi, ci oricare om, orice monah, mirean, ba chiar și un sfânt, dacă-și va arunca privirea să vadă ce fac ceilalți, va da greș, Îl va pierde pe Dumnezeu.

Virtutea abia poate fi deosebită de răutate. Sunt una lângă alta ca frățiorii iubiți! La fel îngerii și demonii! Cu toții sunt duhuri, și ușor putem să-i încurcăm și să credem că îngerul este satana și că satana este înger, că sfântul este un păcătos și că păcătosul

este un sfânt. Cu atât mai mult se poate face răul când urmează să ne judecăm pe noi înșine, pentru că ne judecăm potrivit cu inima noastră, potrivit cu voința noastră. Dacă vreau să dovedesc că ceea ce fac este corect, o dovedesc cu o mie și una de argumente. Nu există lucru mai puternic decât voia proprie a unui om.

Dumnezeu nu are nevoie de zdrobire. Dumnezeu nu are nevoie nici de virtuțile mele, nici de răutățile mele, nici de zdrobirea inimii mele. Eu am nevoie de această zdrobire ca să mă pot înfățișa înaintea Lui. Numai să nu amestecăm împlinirea dorințelor noastre cu zdrobirea, pentru că atunci când avem o dorință puternică și se îplinește, când avem un vis oarecare și credem că ne apropiem de împlinirea lui, când ne imaginăm că Dumnezeu începe să Se apropie de noi, atunci ne bucurăm sau plângem și ne zdrobim. Tot așa, când ne gândim la păcatul nostru, se poate să plângem, dar asta nu înseamnă că plângem pentru Dumnezeu. Plângem, pentru că ne-am amintit de păcatul nostru. Acesta nu este plânsul dumnezeiesc, plânsul smeritei cugetări și al zdrobirii. Este plânsul pământesc, omenesc, sufletesc. Am plâns, pentru că am făcut cutare rău. Asta-i o tămâiere a egoului meu! Este nevoie de atenție, pentru a nu confunda dorul nostru, nădejdea noastră și deznădejdea noastră cu prezența lui Dumnezeu. Adevăratele lacrimi sunt